

Ovo je rad učenika 8. razreda. Dok imamo ovakvu mladež, možda još ima nade za Zemlju i za našu zbunjujuće naprednu a s druge strane zbunjujuće stagnirajuću vrstu - čovječanstvo. Naprednu zbog svih materijalnih čudesa koje smo u stanju stvoriti, a stagnirajuću zbog smjera u kojem koristimo ta čudesa - ne mareći za to što ostavljamo svojoj djeci (zagađen zrak, vodu hranu, ...), što bezosjećajno uništavamo mnoge biljne i životinjske vrste, ali i pripadnike svoje vrste, koliko boli stvaramo na ovom svijetu, ...

Rad je nastao kao školska zadaća pod Hrvatskim jezikom. Sudjelovao je i na Lidranu.

Najtoplije zahvaljujem učeniku **Marku Mikši** na dozvoli da ova prekrasna razmišljanja objavim na svojim web stranicama, uz želju da što veći broj mladih razmišlja **i djeluje** u ovom smjeru.

Antonija Horvatek

<http://www.antonija-horvatek.from.hr/>

Vrijeme je da se događa napokon Čovjek ili još vrijeme nije i nikad neće biti.

(Milivoj Slaviček)

Vratimo li se kroz vrijeme u prošlost, vidjet ćemo prekrasnu prirodu, biljke koje se zelene, šarolike životinje, ozon koji je još čitav i čovjeka koji se svom snagom razvija i hrabro korača prema naprijed. Divan prizor!

Što vidimo pogledamo li danas u nebeski svod i uokolo?

Štetne sunčeve ultraljubičaste zrake sve pale kroz rupu u ozonu. Sve je asfaltirano, a priroda stjerana u par malenih kutaka na Zemlji. Vidimo životinjske vrste koje svake sekunde izumiru, vidimo otapanje ledenih kapa na polovima i čovjeka okruženog svojom dragocjenom tehnikom.

Što to čovjek čini?

Visokom tehnologijom zagađuje prirodu, uništava Zemlju, živa bića i sve pred sobom pa čak i samoga sebe. Ubija se atomskim naoružanjem, smanjuje si količinu kisika u zraku krčenjem šuma i prašuma... zauzvrat dobije samo papir prema kojemu se odnosi kao da ga ima u izobilju. Zapravo, čovjek radi protiv samoga sebe, a to i ne shvaća. Mali je broj onih ljudi koji su osviješteni tim opasnostima, ali oni ne mogu doći do izražaja, nego umjesto borbe za život i naš plavi planet traže neku zamjenu za njega u dubokom svemiru. Trebamo se brinuti za naš sadašnji dom jer novo mjesto za život nikada neće biti dom kao ovaj skladni, savršeni planet vode i zemlje, bilja i kamenja, planina i nizina i još toliko toga...

Ovaj dom neće moći još dugo podnositi tog razmetnog, nezahvalnog čovjeka. Zato je krajnje vrijeme da se napokon događa Čovjek jer ako sada nije, nikada neće biti.

Ljudi se mogu promijeniti, ali planet ne može i zato smo mi oni koji se moraju početi mijenjati. To ne bi bila samo promjena navika nego najveća evolucija Čovjeka u zapisanoj i nezapisanoj povijesti. Evoluirajmo onda i počnimo misliti na sebe, ali i na sva živa bića! Počnimo konačno koristiti svu tu silnu tehnologiju da bismo zaustavili razaranje ozona, drveća, ledenih santi i nedužnih životinja!

Uzmimo tehniku u svoje ruke i koristimo ju u svoju korist jer krajnje je vrijeme da se dogodi Čovjek, a ako nije, nikada neće ni biti.

Marko Mikša, 8.b
OŠ Josipa Badalića
Graberje Ivaničko
šk.g. 2013./14.